

гария. Презъ София или презъ Троянъ той стигналъ въ *Ловечъ* да помогне на своитѣ войници, които били обсадени отъ Асѣновци. Тука борбата траяла три месеца. При едно нападение гърцитѣ сполучили да пленятъ жената на Асѣна. Това принудило българитѣ да предложатъ миръ. Императорътъ, притиснатъ отъ сърби, маджари и кръстоносци, приелъ предложението. Освободилъ Асѣновата жена, призналъ *България за Княжество* отъ рѣка Осъмъ до Черно море и отъ Дунава до Балкана, взелъ малкия братъ Калоянъ заложникъ, че мирътъ нѣма да се развали, и се завърналъ въ Цариградъ.

Закрепване и разширение.

Съ мира въ Ловечъ гърцитѣ признали само автономия на новата държава. Ала българитѣ не се задоволили съ това. Особено войнствениятъ, смѣлиятъ Асѣнъ не искалъ да чуе за автономна и слаба България. Той настоявалъ да се обединятъ отново всички българи отъ Мизия, Тракия и Македония. Петъръ смѣтналъ, че тази велика задача може да разреши храбриятъ Асѣнъ, та се отказалъ отъ престола въ полза на брата си. Новиятъ царъ тържествено се коронясалъ подъ име Асѣнъ I и поелъ въ здрава ржка управлението, а Петъръ отишълъ за управникъ въ Преславъ.

На другата година Калоянъ избѣгалъ отъ Цариградъ, и войната между българитѣ и гърцитѣ пакъ пламнала. Между българитѣ и сѣрбитѣ се сключилъ съюзъ. Императоръ Исакъ Ангелъ за трети пѣтъ съ голѣма войска миналъ Стара планина и нападналъ Търново. Дълго време се мѣчилъ той да го превземе, ала не сполучилъ. Изморенъ и заплашенъ отъ нови неприятели, императорътъ напусналъ Тър-